

си синъ и съ друга дѣвойка. Тѣ ниско са поклонили на царя и, по неговата заповѣдь, били длъжни да занематъ на трапезата всегдашнитѣ си мѣста. Въ время на вечерянието, царя, като разглѣдвалъ всичкитѣ, особено внимание далъ на дѣвойката, която сѣдѣла срѣщу него; той билъ любопитенъ не за друго освѣнъ защото не я видвалъ другъ пхтъ между семейството на Матвѣева; той казалъ:

— „Азъ всѣкога схмъ мислилъ, че ти имашъ единъ само синъ, но за пѣрвъ пхтъ сега виждамъ че си ималъ и дѣщеря. Какъ са е случило, тѣй щото никога не схмъ я виждалъ?“

— Ваше величество сте справедливо изволили да мислите: азъ дѣйствително имамъ само единъ синъ, а тѣзъ дѣвойка е щерка на единъ мой приятель и родственникъ, който живѣе въ собственнитѣ си села; той са именува Кирилъ Нарискинъ. Съпругата ми я е зела при себе си, не за друго освѣнъ за да ѝ даде гражданско възпитание, и, ако е рѣкалъ Богъ, слѣдъ време и да я задоми.

Царя нищо повече неотговорилъ; той похвалилъ туй добро и благородно намѣрение. При всичко туй обаче, слѣдъ като са свѣршила вечерята и като излѣло семейството на Матвѣева, монарха изново захваналъ да говори и запитва за дѣвицата Наталя Кириллова.

— „Весма красива дѣвойка; струвами са че има добро сърдце и че не е вече малка за вступленіе въ съпружество; ти си длъженъ да са потрудишъ за да и намѣришъ добъръ момѣкъ.“

— Да, отговорилъ Матвѣевъ, ваше величество съвършенно справедливо сждите. Тя има добъръ разумъ, голѣмо цѣломудрие и добро сърдце. Тя е привлякла любовта както на съпругата ми тѣй и на цѣлото ми семейство, никаква разлика отъ сѣща моя щерка. Що са касае до нахожданието добъръ момѣкъ,